

TROTSKY SOM NORGES HERRE

Regjeringen, «Arbeiderpartiet» og påtalemyndigheten innfan- get i landsforrederisk renkespill

DET NORSKE MARXISTPARTI har solgt sig til fanden. Det har sluppet Trotsky inn i landet for at han skulde hjelpe dem til å få makten over folket. De har tatt skade på sin sjel for å vinne verdens makt, har ofret hensynet til sine landsmenn for egen fordels skyld. De kjemper nu fortvilet for å forsvare ham og sig selv. De vil komme til å oppleve at den dag Trotsky faller, vil han trekke dem med i fallet. For syndens sold er døden.

I seks år arbeidet marxistene for å få revolusjonseksperter Trotsky inn i landet. Så viktig var han for dem. Og de brukte det nederdrektige middel å appellere til det norske folks godhet og medlidenhet for å få det til. De fremstilte Trotsky som den syke mann, som vi kunde gjøre frisk igjen. De fikk det norske folket til å vise denne folkeødelegger gjestfrihet, enn skjönt de visste at den vilde bli misbrukt. Alt dette gjorde de for sin egen makts skyld.

I 1929 INTERPELLERTE Scheffloe den daværende Mowinckelske regjering om hvorfor den ikke vilde slippe den stakkars syke Trotsky inn i landet. Trotsky satt den gang under strengt politioppsyn i Tyrkiet og kunde ikke få utrettet stort for verdensrevolusjonen. Han måtte derfor skaffes bedre arbeidsvilkår, albuerum og fritt slag. Utenriksminister Mowinckel pekte på de farer det kunde ha for landet å ha Trotsky her. Han støttet sig til opdagel-

seschef Sveens uttalelse herom. For ikke å være støtende illiberal fremstilte han det samtidig falskelig slik som om det var best for Trotsky at han ikke kom hit, vi kunde ikke beskytte ham. Her til svarte Scheffloe med kynisk åpenhet at det kunde arbeidervernet (— det som senere blev kjent ulovlig av Høiesterett! —) selv klare. Vi ser nu at det har optatt vakten rundt Conrad Knudsens hus på Hønefoss.

Stortinget besluttet med 71 mot 54 stemmer at Trotsky ikke skulde inn i landet. Samtlige borgerlige vilde ikke ha ham inn, samtlige marxister vilde det motsatte. Etterpå blev det av Scheffloe uttalt håp om at marxistene snart vilde få regjeringsmakten slik at Trotsky kunde slippe inn. Der er plan og mening i tingene.

I 1935 INNGÅR *Bondepartiet* sitt forrederiske kriseforlik med marxistpartiet. Det spiller, ingen rolle for marxistene å fordyre matvareprisene for folket, å legge på omsetnings og renteskatter hvis de kan få den makt de må ha for å få Trotsky inn. Samtlige borgerlige representanter erklærer sig villig til å gi marxistene «en fair chance», som Hambro uttrykte det. Vi ser idag at det betyr at Trotsky skulde få en fair chance til å lage spanske forhold i vårt land, å lage Norge om til Sovjets høire fløi samtidig som han lager Spania om til den venstre

fløi. Så taler de borgerlige allikevel om de de fører en kamp mot marxismen.

I JUNI 1936 SMUGLES Trotsky inn i landet på samme måte som han senere smugles inn på Ullevål. Det skjer under falsk navn. Han kaller sig Sedow. Atter får vi høre at han er syk og nedbrutt. Det snilde norske folks hjerte blør for ham. Bondelagets landsmøte i Stavanger protesterer mot at Trotsky skulde få bli i Norge men forgyves. Han forsvinner for en stund fra horisonten og dukker efter en tid op som fast gjest i huset hos arbeiderpartimannen Conrad Knudsen på Hønefoss redaktør i partiavisen «Fremtiden». Snart utfoldes der en livlig virksomhet av og omkring «den syke mann». Flere sekretærer er stadig i travel virksomhet. Utenlandske kommunister kommer og går. Norske ledende marxister mottas av ham, blandt disse finansminister Indrebø. Selv besøker han norske marxistpolitikere, bl. a. Scheffloe i Kristiansand. Han deltar i marxistenes politiske møter, således på Flå i Hallingdal. Conrad Knudsen er en flittig mellemmann og budbringer mellom den svarte majestet og landets røde makt-havere. Kufferter og dokumenter går frem og tilbake mellom Hønefoss og Folkets Hus i Oslo. Selv Fagorganisasjonen går god

for ham. Han feires som den store mann på Samorganisasjonens eiendom Utøy i Tyrifjorden. Da Høireavisen Ringerikes Blad som har noen av disse ting for øie, i all forsiktighet peker på dem, farer Conrad Knudsen i Fremtiden i strupen på bladet og benekter det hele, krever frekt bevisene på bordet i den faste tro at denne bluff er nok til å bringe en nysgjerrig borgerlig avis til taushet, hvad den også er.

DA TROTSKY blev sluppet inn i Norge, blev der opstillet «betingesler» for hans opholdstilladelse. Vi ser nu at det var for å berolige de borgerlige kritikere og ikke for at «betingelsene» skulde bli overholdt. «Betingelsene» gikk ut på at både Trotsky og hans hustru skulde avholde sig fra enhver form for politisk virksomhet både i Norge og i utlandet. Den «norske» marxistregjering som selv har opstillet disse betingelser, påser ikke at de blir overholdt, hvad der i sig selv vilde være latterlig, da regjeringen jo med hensikt har sluppet ham inn. Politi og påtalemyndighet, hvis embedsplikt det er å gjøre det, forstår vel at det ikke er velsett på regjeringshold at det blir gjort og lar derfor være. Enhver påstand om at Trotsky bryter betingelsene, stemples til å begynne med som løgn. Opdagelseschef Sveen, som da Mowinckel hadde makten, opdaget Trotskys farlighet, opdager nu intet, hverken på Hønefoss eller på Sørlandet.

I MELLEMTIDEN driver Trotsky ugenert sitt politiske arbeid, gir sine direktiver om revolusjonsplanenes fremme i de forskjellige land. Den som vil, kan kontrollere det i blader som Trotsky selv utgir, f. eks. «Unser Wort», «La Lutte Ouvrière», «Bulletin de l'Opposition» o. a. Han skriver her selv om opprettelse av sovjets i Frankrike og Spania. Han omtaler her selv den makt og betydning hans organisasjon alt har. Men Tranmæl dekker ham i «Arbeiderbladet». Bevisene som Trotsky selv har laget, er løgn, den organisasjon som Trotsky selv skryter av, eksisterer overhodet ikke.

Men Trotskys arbeide bærer sine bitre frukter ute i verden. Revolusjonen i Spania som ifølge gamle, hederlige «Times» er et produkt av Trotskys og Stalins djevelske samvirke, slår ut i full brand. De spanske revolusjonære som er blitt utdannet i Russland, hilser ved avreisen fra Moskva i april 1936 kameratene Stalin og Dimitroff og lover å gjennomføre revolusjonen i hjemlandet (se tidsskriftet «Kommunistische Internationale», Strassbourg maiheft 1936 side 456 og flg.) Og de går igang ledet av Sovjet, hvad enhver som kan spansk, kan forvisse sig om ved å høre på Moskvaskringkaster hver aften. Sovjet bevilger veldige beløp til sakens fremme. De norske marxister tar 25 000 kroner av fagforeningens tålmodige kasse til samme formål.

DEN 6. AUGUST foretar de fem NS-gutter sin husundersøkelse hos Trotsky og skaffer nye bevisligheter. Istedenfor å takkes for denne patriotiske innsats, trues de med 8 års fengsel. En chikanøs politiundersøkelse innledes mot dem. Men Trotsky dekkes. Tross de soleklare beviser mot ham, verges han av justisminister og påtalemyndighet. Opdagelseschef Sveen flyver til Sørlandet for å forstyrre Trotsky minst mulig og «forhører» ham i det grønne ved en gemyttlig kopp kaffe. Til tross for at selv «Arbeiderbladet» nu den 10. august må erkjenne at NS's påstande om Trotsky er riktige, (mens marxistpressen rundt i landet ennå holder på den første påstand om at alt det NS for med om Trotsky, var løgn), kommer ingen objektiv undersøkelse igang. Ingen ransakning holdes. Intet rettslig forhør av Trotsky.

Det er et farlig spill av justisministeren, og han er lur nok til å vite det. Stod han fritt, var det lettest for ham å la saken grundig undersøke og kaste Trotsky ut, hvis der var noen som helst tvil om at «betingelsene» var

overtrådt. Men saken er, at han ikke står fritt. Han og hans parti har solgt sig til fanden! Og fanden krever nu kontrakten holdt, krever beskyttelse, idet han selv overfor det knusende bevismateriale benekter å drive politikk! Med samme rett kunde Tranmæl benekte å drive politikk, fordi han ikke sitter i regjeringen. Kan hende han vil gjøre det også, hvis det trenges.

VI KOMMER NU til det som saken virkelig gjelder: Hvem er det som er herre i Norge? Er det den beroligende Nygårdsvold, den laksefiskende Madsen, den gemyttlige Trygve Lie?

Nei, denne sak viser at de er betydningsløse brikker i et høiere spill, at der bak deres utviskede, men fordom norske fjes, dukker op en fremmedraset, djevelsk maske: Trotsky! Det er han som idag er Norges herre, våre hjemmemarxister er som dukker som danser efter hans pipe.

Viser ikke hele denne sak at det er så?

Vil Trotsky inn i Norge for å ha en fredet arbeidsplass for sitt revolusjonære virke, så kommer han inn!

Vil han beskyttes mot ransaking og etterforskning, så blir han beskyttet!

Vil han at det skal hevdes at han ikke driver politikk, så vil marxistene lydig hevde det til det siste, selvom løgnen holder på å kvele dem.

Og — hvad der er det verste, men også det avgjørende bevis — vil Trotsky bli i Norge, så blir han her så lenge de nuværende makt-havere har noe å si. For de kan simpelthen ikke jage ham ut! De har ikke en gang sørget for returvisum for ham til Frankrike! Og intet annet land vil ha ham. De har brutt broene bak sig. **DE HAR LATT DET NORSKE FOLK TA FANDEN PÅ RYGGEN OG FORLANGER AT DET NU SKAL BÆRE HAM FREM MOT MÅLET SOVJET-NORGE, SELV OM FOLKET SKAL STUPE UNDER BYRDEN!**

J. B. Hjort.